

Libris.RO CUPRINS IULIE 2021

Respect pentru oameni și cărți

MAGAZIN ILUSTRAT / LUMEA CREDINȚEI an XIX, nr. 7 (213)

Credința la români

Viața Bisericii: Rădășeni,
o poartă a cerului bucovinean 6

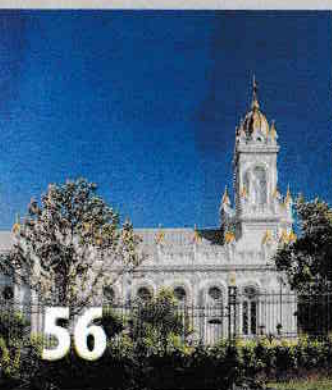
Veșnica pomenire: Despărțirea
de maica Siluana 22

Popasuri duhovnicești:
Ionești. Începutul și sfârșitul.
Sau invers 32

Credința în lume

Reportaj:
Biserica de fier de la curțile lui
Vogoride din Stambul 56

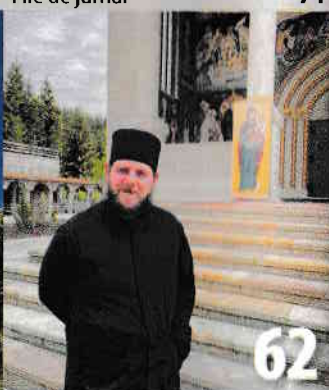

Orientări de credință

Interviu: «Să lași să treacă
peste tine apele încercărilor
vieții monahale» 62

Pulsul vremii: Marxiști și
neomarxiști, același scop:
azvârlirea Bisericii din Cetate 71

Amintiri esențiale:
File de jurnal 74

Director
Răzvan BUCUROIU
razvan.bucuroiu@lumeacredintei.com

Secretar General de Redacție
Larisa BARBU

Echipa redacțională
Răzvan CODRESCU
Gheorgă CIOCIOL
Mirela BANICA
Marius OPREA
Dan CIACHIR

Consultant editorial
Pr. Prof. Dr. Vasile GORDON

Fotografii
Răzvan BUCUROIU
Laurențiu COSMOIU

Layout & DTP
DDI Layout Solutions
www.ddi-sol.ro

Corectură
Valeriu VATEL

Distribuție directă
Mariana HANGANU
0724.585.386
mariana.hanganu@lumeacredintei.com

Tel./Fax: 031.422.84.23

ISSN 1583-8684

Editor Lumea Credinței SRL

Tipar Artprint

Adresa de corespondență: Str. Traian nr. 155, cod poștal 024042,
sector 2, București

www.lumeacredintei.com

EDITORIALUL CREDINȚEI

Răzvan BUCUROIU

L-am văzut prima oară pe Părintele Patriarh acum peste 30 de ani, la întrunirile „Grupului de Reflecție pentru Înnoirea Bisericii”. Din acel Grup de elită făceau parte preoții Constantin Galeriu, Bartolomeu Anania, Dumitru Stăniloae, Iustin Marchiș, apoi Andrei Pleșu, Horia Bernea, Sorin Dumitrescu, Teodor Baconschi; desigur, lista era mai lungă, dar mă opresc aici cu enumerarea. Participarea mea era una de asistent tăcut pe atunci, dar chiar și așa spectacolul uman era impresionant: să vezi înmănunchiate la un loc atâtea minți luminate de duh și cultură, însuflețite de dorința de primenire, de schimbare la somația timpurilor amprintate de jertfa de sânge din 1989, era un fapt covârșitor. Țin minte că la reuniunile de atunci ale Grupului, tânărul ieromonah Daniel Ciobotea deja se remarcase în fața tuturor prin inteligență și viziune. Simplu spus, era clar una dintre speranțele viitoarei generații de sacerdoți care vor avea un cuvânt greu de spus în viața și lucrarea Bisericii Ortodoxe, în următoarele decenii.

A urmat apoi traseul fulminant al devenirii arhieresti (începută la Timișoara, ca vicar; apoi la Iași, ca Mitropolit) și lucrarea în această ultimă demnitate: vastă, profundă, care a lăsat urme adânci. Căci pe unde a trecut, Preafericitul Părinte Patriarh a lăsat în urmă instituții și

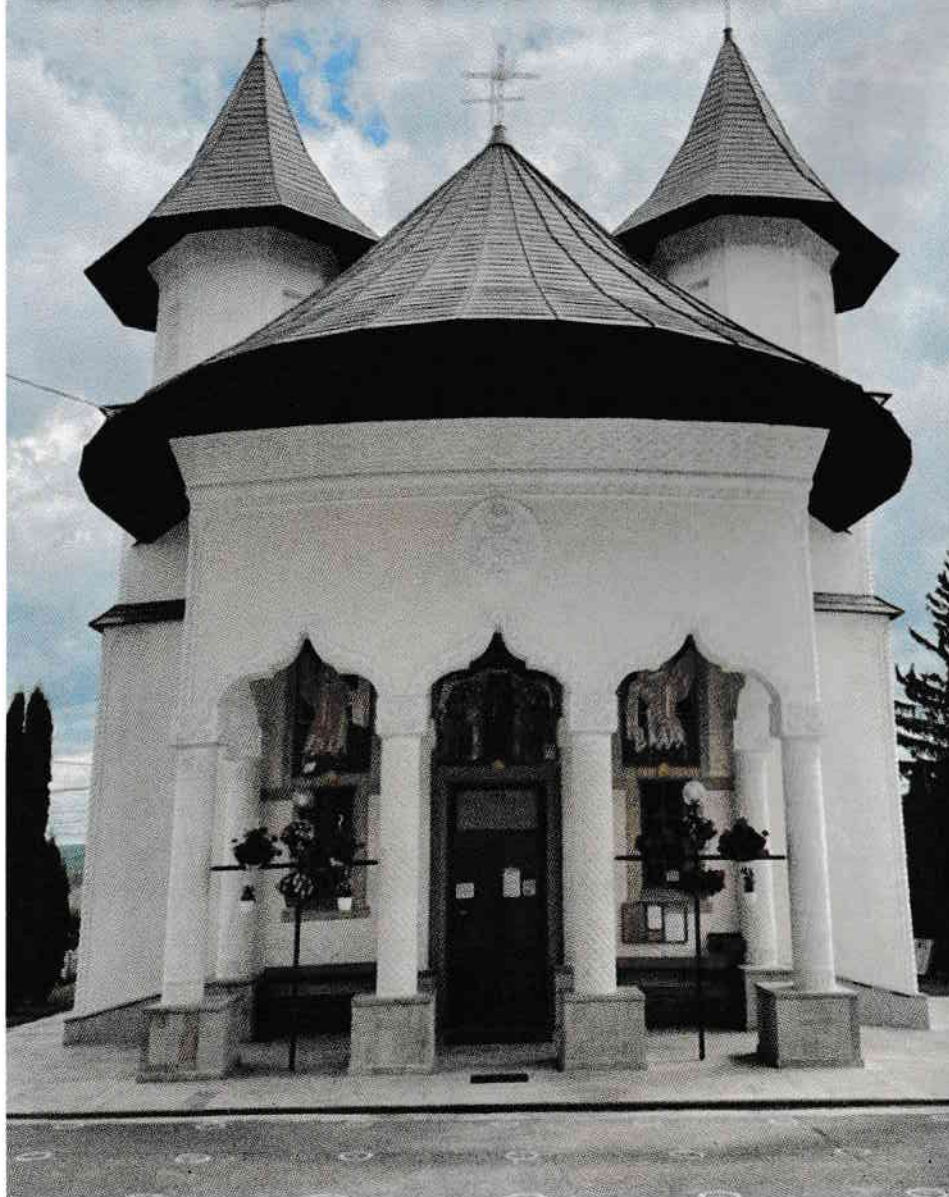
metode de lucru corecte și eficiente. Dar mai ales viziune.

Iar la București, din 2007 încoace, a reușit să mute munții. La propriu! Căci dimensiunea unui munte urban are Catedrala Națională, cu cei 120 de metri înălțime. Dar mai mult decât înălțimea ei, se cuvine să vorbim despre *profunditatea* acestei lucrări: un sanctuar pentru sfinții și eroii neamului românesc, o veghe rugătoare necontenită în inima României, o normă de vârf a splendorii actului cultic, o reșezare a piramidei liturgice a metropolei – inclusiv răscumpărarea prin frumusețe și demnitate a bisericilor demolate de cuplul Ceaușescu. Catedrala este momentul de excelență al acestui patriarhat, iar a înșirui alte împliniri deja pare nevroșimil: numeroase biserici restaurate și nou construite, zeci de așezăminte sociale ridicate, un program editorial complet, un centru de presă cu toate componentele moderne, noi Episcopii și parohii în diaspora, o poziție întărită și stabilă între Bisericile Ortodoxe surori, statutul de cel mai important și serios partener social al Statului român (vezi uriașul efort financiar și moral din pandemie, precum și alte momente de criză).

Acum, la cei 70 de viață (și ce viață!), îi dorim Părintelui Patriarh să meargă pe aceeași cale: împărătească, luminată, cu cer deschis și ajutor de la Iisus cel duhovnicesc și, totodată, de la Hristos Pantokrator!

Libris
Respect pentru oamenii cu credință

Rădășeni, o poartă a cerului bucovinean

„Opriti-vă la Rădășeni, nu veți regreta!”, așa m-a încredințat Episcopul Timotei Prahoveanul, aflând că voi urca până în „Bucovina de sub Cer”. Am ciulit urechea și mi s-a părut un gând excelent, incitant la descoperiri bogate. Cu atât mai mult cu cât rar am văzut o persoană atât de legată de comuna natală, de locurile copilăriei, de toposul de unde și-a extras seva devenirii ulterioare ca bunul Episcop Timotei. Zis și făcut, iată-mă deci în fața bisericii (o catedrală în toată regula!), strecurându-mă printre averse, într-o dimineață de iunie vântoasă și ursuză. Însă preotul care m-a întâmpinat și-a înfipt atât de surzător ochii albaștri în ochii mei încât seninul cerului deja parcă nu prea mă mai interesa. Găsisem ce căutam, fără să știu...

Când Maica Domnului își dorește ceva...

Povestea bisericii a fost spusă de multe ori în spațiul public, iar acum, după resfințirea din luna mai, încă mai abită. Pe mine m-a impresionat icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului atât ca realizare artistică, cât mai ales ca secvență a istoriei

mântuirii unei comunități. A fost de ajuns ca un stareț de la Mănăstirea Râșca să-și lege viața de un gând – acela de a avea o icoană a Născătoarei pictată în Muntele Athos – și tot evantaiul ulterior de fapte și minuni să se răsfângă peste... Rădășeni. Astfel lucrează Domnul și Maica Sa: paradoxal, din rațiuni numai

de Ei știute. Dar să vedem povestea...

Ieroschimonahul Veniamin Piticariu a strâns gologan peste gologan pentru visul lui: să plece la Athos, de unde să se întoarcă cu o icoană a Maicii Domnului cu Pruncul. Era sfârșit de secol 19, oamenii circulau mai ușor, ethosul creștin era încă la cote înalte,

minunile se arătau la lumina zilei căci creștinii mai aveau ochi pentru ele. Omul nostru pleacă spre Sfeta Gora, însă călătoria pe apele învolburate ale mării îl aduce în pragul naufragiului. În timpul acestei încercări pierde toiagul de bambus pe care îl scobise și îl îndesase cu bani de aur. Nimeni nu știa taina, iar pierderea lui l-a mâhnit tare. La întoarcerea spre casă, sărac și întristat, descoperă în Istanbul o prăvălie care vindea obiecte găsite în mare, aruncate de valuri la țărm. Se uită mai atent și minunea era chiar în fața lui: bastonul căptușit cu bani!

Vânzătorul îi explică faptul că stând prea mult în apă, bastonul s-a îngreunat și este greu de folosit, totuși i l-a vândut ca atare: negustor cinstit! Bunul Veniamin face cale întoarsă la Athos și comandă icoana pe care scrie așa: „Această Sfântă Icoană a Maicii Domnului se numește Portărița”, iar mai jos are următoarea însemnare: „Această icoană s-a făcut și s-a împodobit cu speșele mele – Veniamin Piticariu – 1892. Sfânta Icoană este o copie artistică de pe chipul Sfintei Icoane Portărița, de la Sfântul Munte Athos, de la Mănăstirea Iviru”. Splendida ei fecătură, realizată ulterior, a costat 1200 de lei aur și a fost comandată în Galiția, la meșterii argintari și bijutieri din Liov.

Apropiindu-mă de icoană, am observat la gâtul Maicii Domnului un medalion, în care se găseau sfinte moaște. Părintele Constantin Aioanei, care mi-a oferit toate explicațiile posibile, m-a

luminat și în acest caz: sunt părțile din sfinte moaște ale Sfântului Gheorghe, ale Sfântului Haralambie și ale Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava, însoțite de o mică însemnare care amintește că donația a fost făcută de Arhiepiscopul Narcis Crețulescu, prieten al arhimandritului Veniamin Piticariu. Totul scris, totul consemnat în Cartea Vieții!

Rădășeni, final de călătorie

Dar cum a ajuns icoana aici? Tot prin voință divină, căci în anul 1921, în timpul

unei secete grozave, sătenii l-au implorat pe părintele Veniamin să vină cu icoana aflată la Râșca într-o procesiune, spre îmblânzirea mâinii lui Dumnezeu. Veniamin răspunde chemării oamenilor aflați în suferință, face procesiunea, ploaia începe, însă icoana nu mai vrea să plece din Rădășeni! Șoc total, încercări succesive, tehnici de umire, iar martorii oculari afirmă că icoana pur și simplu nu putea fi mișcată din loc. Părintele Veniamin înțelege primul semnul venit de sus și dăruiește pe loc icoana bisericii din Rădășeni. Mai mult, insistă să fie îngropat acolo, la umbra bisericii, sub ochii Portăriței pe care atât de mult a iubit-o. Părintele Cleopa de la Sihăstria amintește și el această întâmplare deosebită, spre întărirea și entuziasmul creștinilor din tot ținutul Fălcișenilor.

În vremea din urmă, apropiindu-se centenarul șederii ei lucrătoare în